

Tegnap valahol

Csönd. Csöndre ébredtem. Sötét volt a szobámban, csupán a redőny résein beáramló halvány fénysugár jelezte, hogy már reggel van. A félhomályban az órára tekintettem, melynek kattogását most elnyomta valami erős lüktetés a fejemben. Úgy rémlett, mintha ébresztőt állítottam volna be. Ezek szerint mégsem.

Kimásztam az ágyból. Szombat reggel volt, és a szobám ajtaján kilépve szembesültem vele, hogy nincs otthon senki. A szüleim még levelet sem hagytak. Fogalmam sem volt, hová tűnhettek.

Tizenkét óra. A szüleim még nem értek haza. Egytől próba volt kiírva. Semmi étvágyam nem volt, ezért éhgyomorral bebusoztam a városba. A buszom pontosan érkezett. Arra számítottam, hogy a piaci megállóknál szokás szerint sok lesz a felszálló, de csupán egy néni lépett fel a buszra. Egész úton senki más. A hetedik megálló szálltam le. Egy óra körül örültek háza szokott lenni a városban, ám aznap kihalt volt minden. Kimondottan meglepett, hogy az utcán csupán néhány ember sétált. Az emberek mind sápadtnak tűntek, és ismeretlenek voltak számomra. Olyan érzés fogott el, mintha nem is a saját városomban sétálnék. Mindenki régimódinak tűnt.

Nemsokára megérkeztem a próbaterembe. Én voltam az első, úgyhogy leültem kabátban, mivel igen hideg volt, mintha üres lenne a színház, és nem kapcsolták volna be a fűtést. Vártam. Már egy órája várok, és még mindig senki nem érkezett meg. Az jutott eszembe, hogy biztosan én felejtettem el, hogy valami miatt elmarad a próba. Amikor kisétáltam a teremből, egy férfit pillantottam meg a folyosón, aki kissé agresszív hangon kérdezte meg tőlem: „Te meg mit keresel itt?” Nagyon meglepődtem és kicsit meg is ijedtem, ezért csak annyit tudtam kinyögni: „Bocsásson meg, azt hiszem, eltévesztettem a helyiséget.” Majd távoztam, de jól megnéztem magamnak a férfit.

Nem az utcán sétáló sápadt emberekre hasonlított. Az ő arca ismerős volt, vonásai pedig élesek.

Nem volt kedvem a buszon zötykölődni, úgy éreztem, jólesne a friss levegő. Hazasétáltam azon az útvonalon, ahol egy lélekkel sem szoktam találkozni, és ez aznap is így volt. Feltűnt, hogy minden utca szürke. Arra gondoltam, hogy igaz, tél van, de ez a színtelenség még a télhez képest is furcsa. Minden házra, minden lombtalan fára, minden autóra rátelepedett valami nyomasztó szürkeség. Mindenre. Erősen reménykedtem, hogy a szüleim már otthon lesznek, mire hazaérek. Érthetetlennek tűnt az egész napom. Kellemetlennek, furcsának és magányosnak. Akkor úgy éreztem, jólesne egy ölelés.

Fél négy volt, mire hazaértem. Felsétáltam a lépcsőházban, a legfelső emeleten laktunk. De a lakás bejárati ajtaja zárva volt. Ez azt jelezte nekem, hogy még mindig nincsenek otthon a szüleim. Kétségbeesettnek éreztem magam, és borzalmasan magányosnak. Kezdtém veszíteni a higgadtságomból. Aznap minden idegen volt és más. Míg vártam szüleim hazaérkezését, leültem a karosszékembe, és olvasni kezdtem. Néhány óra múlva még mindig egyedüli lélek voltam a házban. Úgy döntöttem, elmegyek kedvenc helyemre a városban. Megelégteltem már az egész napos magányt, és úgy gondoltam, hogy szombat révén, ott biztosan találkozni fogok ismerősökkel.

Ismét buszra szálltam. Most nagyobb volt a tömeg, ám az emberek ugyanolyan sápadtak voltak, mint az utcán. Mikor megérkeztem az otthonos kiskocsmába, ahová gyakran jártam, meglepődtem, hogy fel voltak kapcsolva a fények, ám a tulaj mégsem ült benn a helyiségben. Biztosan átugrott a szomszédba valamiért, gondoltam, majd leültem. Nem éreztem kellemetlenül magam, hogy egyedül kellett vigyáznom a helyre, szinte már otthon voltam. Nyugodtság fogott el a tudattól, hogy itt lehetek. Nemsokára nyílt az ajtó, de senki nem jött be. Biztosan a szél, könyveltem el magamban. Többször is megtörtént már, és ezért a barátaimmal a szellemeket okoltuk. Aznap is ki- és becsukódott néhányszor, amíg bent ültem.

Csönd volt. Mikor legközelebb kinyílt az ajtó, végre belépett néhány ismeretlen, akiknek sugárzóan sápadt volt az arcuk. Egymagamban ültem, míg az idegenek kisebb társaságként beszélgettek egy asztalnál. Még mindig sokkal nyugodtabb voltam, mint a nap bármely részében. Egy fotelban ültem, és hallgattam a többi ember halk mormolását, mikor egyszer az egyik ismeretlen fiú odajött hozzám. Azt mondta: „Ne haragudj, hogy csak így leszólítalak, de a megté-

vesztésig hasonlítasz az egyik ismerősömrre.” Kinyögtem, hogy „Ó, nahát”, mivel igen meglepődtem, viszont a fiú következő mondata kíváncsivá tett: „A kinézeted, még a hangod is, elképesztő. Őszintén megvallva, már nem emlékszem a nevére. De te nem lehetsz ő. Ha jól tudom, ő még életben van.”

Ez a mondat úgy sújtott az agyamba, mint egy metropolisz nagyságú várost érő áramszünet. Először nem akartam elhinni, amit már igazából jól tudtam. Egész nap ott motoszkált a fejemben. Hát persze. Minden szürke volt, sehol egy lélek a városban, és ha egy idegenrel szemben találtam magam, az is régi vágású, már-már halványuló léleknek tűnt.

Tegnap. Igen, tegnap. Nagyon furcsa napom volt. Életemben először figyeltem meg, hogy az ágyamból bal lábbal keltem fel. Dél előtt iskola, ahol mindenki szokatlanul rosszkedvű volt, az órák veszekedős hangulatban teltek, pedig sohasem szoktunk egymással vitatkozni. Csúnyán váltam el a barátaimtól. Akkor már egy jó ideje nem beszélgettem az iskolán kívüli legjobb barátaimmal sem. Megromlott a viszonyunk. Az egész péntek délutánom magányosnak ígérkezett. Úgy döntöttem, elmegyek egy kicsit sétálni, kiszellőztetni a fejem. Kabátot húztam, elindultam. Kis kertvárosi utcácskákon mentem végig, az azokról nyíló ösvényekre léptem, s amikor már csak fák és bokrok vettek körül, rádöbbsentem, hogy eljutottam abba a közeli erdőbe, melyet régóta fel szerettem volna fedezni. A tél ellenére minden színes volt. A már-már teljesen kopár fákon még ott virított néhány apró, narancssárga levél. Narancssárga. Narancssárga. Elűnt kedvenc narancsszínű sálam. Útközben veszíthettem el, de nem fordulhattam vissza megkeresni, mert lassan kezdett sötétedni, így felgyorsítottam a lépéseimet. Közben az jutott eszembe, hogy a szüleimmel ellentétben én mindig félelmetesnek és veszélyesnek gondoltam azt a kisvárosi környéket, ahol laktunk. Elkapott a paranoia, mint mindig, amikor hazafelé tartottam a sötétedésben, így hátratekintettem. Nem volt alaptalan a félelmem. Egy férfi lépdelt mögöttem, és amikor megálltam, ő is megállt. Nem futottam el. Egymással szemben álltunk. Jobb kezében narancsszínű sálam, míg baljában egy kést tartott. „Nagyon keserves az életem” – csak ennyit mondott, majd felém lépett, és nyakam köré tekerte a sálát.

Amikor feleszméltem az áramszünetből, és észrevettem, hogy a kiskocsmában ülök a fiú mellett, eszembe jutott a férfi arca a próbaterem folyosójáról, és hogy az volt az egyetlen ismerős arc, amit aznap

láttam. Ekkor azt is megértettem, hogy a sállal engem, a késsel pedig magát ölte meg.

Megmondtam a fiúnak, hogy én még csak egy napja tartózkodom a másvilágon. Nem akart faggatni arról, hogyan kerültem oda, inkább magamra hagyott. Hazaindultam.

Kilenc óra körül érhettem a házunk elé. Ott gondoltam bele igazán, hogy nem volna jó ötlet felmenni a lakásba. A szüleim úgysem látnának engem, és én sem őket. Elindultam az ismeretlenbe. Amikor az erdő szélére értem, ismét találok a férfival. Akkor és ott teljesen átjárta minden porcikámat az az érzés, ahogyan tegnap valahol meghaltam.

Kettészakadt monotonitás

Kora délután elindultam hazafelé. Először a buszmegállóra. Még világos volt, sütött az őszi nap. Útközben összefutottam egy ismerőssel, de csak felszínes beszélgetésre volt időnk. Már mentem is tovább. A megállótól már csak egy zebra választott el. Mikor átértem az út túloldalára, szokásomhoz híven megbotlottam. Vajon ha a másik útvonalon mentem volna, akkor is megbotlottam volna valahol? – gondoltam, de nem töprengtem túl sokáig a dolgon.

Megérkeztem a buszmegállóra. A kijelzőn azt írta, még tíz perc van hátra a buszom érkezéséig, így szokásomhoz híven rágyújtottam. Közben figyeltem az utcát. Pontosan olyan monoton és szürke volt, mint bármelyik másik napon, de mégis azt éreztem, az utcának két énjje van. Mintha egyszerre lenne ugyanaz az utca, ami a szemem előtt van, és egy másik, ami sokkal színesebb. Ekkor feleszméltem, hogy mennyire elkalandoztam, mindjárt megérkezik a buszom, a cigim meg teljesen elégett.

Beszálltam a járműbe. Szokásos zötykölődés. A rádióból szólt valami borzalmas zene, de nem igazán tudtam odafigyelni. Bámultam ki az ablakon. Nagyon el voltam merülve a gondolataimban. Egy szürke épület, még egy szürke épület, még egy. És akkor megpillantottam egy lányt, aki ugyanolyan csíkos pólót viselt, mint én. Ezek a rövid életű felismerések mindig eltöltöttek valami apró boldogsággal.

Épphogy csak megpillantottam a lányt, észrevettem, hogy a következő megállón már le is kell szállnom. Pont időben csöngettem a sofőrnek. Leszálláskor megcsúsztam a lépcsőn, és szinte kiestem a buszból. Gyönyörűen megütöttem magam, és arra gondoltam, mennyire nevetséges lehettem. Gyalog kellett volna mennem. Bassza meg, gyalog kellett volna mennem, gondoltam.

Miután leszálltam, szerencsére már nem volt sok hazáig, de az utcán, amin végigsétáltam, pont ott volt egy böhöm nagy kóbor kutya, ami alaposan kinézett magának. Felgyorsítottam a lépteimet. Másik irányba kellett volna mennem, akkor most nem lennék ilyen paranoiás a kutya miatt, állapítottam meg magamban. Amikor legközelebb hátranéztem, az állat már nem volt ott. Megkönnyebbültem. Már csak pár perc volt hazáig. Addig élveztem az újabb monotonitást, az ismerős utcát, a friss levegőt.

Amikor odaértem, olyasmi történt, amire nem számítottam. A másik utcából, ugyanarra a sarokra, ugyanabban a pillanatban, megérkezett egy lány. Ugyanolyan csíkos póló volt rajta, mint rajtam. Ugyanolyan kék nadrág. Ugyanolyan rövid haja volt. Ekkor rájöttem, hogy szembetalálkoztam önmagammal. Először mindketten ugyanolyan meglepett arcot vágunk, majd mindketten elmosolyodunk.

– Ne haragudj, ez... ez biztosan valami félreértés lehet – szólaltam meg.

– Nem, te ne haragudj. Megütötted magad? Illetve... megütöttem magam? Vagy hogy is kell ezt kérdezni... szóval, olyan furcsán jársz.

– Igen, képzeld, kiestem a buszból. Előtte pedig megbotlottam, amikor a buszmegálló felé mentem. Éreztem, hogy másik irányba kéne mennem.

– Nekem mondd? Eldöntöttem, hogy ma inkább sétálok. Végigmentem egy olyan színes utcán, amin eddig még sosem. Aztán egy buszban megláttam egy lányt, aki nagyon hasonlított rám. Teljesen jólesett ez a séta. De az előbb egy környékbeli utcában megtámadott egy böhöm nagy kóbor kutya. Úgy kellett futnom, ahogy csak a lábam bírta. Aztán sikerült valahogy leelőznom.

– Néha úgy érzem, ilyen dolgok csak velem történnek meg. Szokásos én – válaszoltam.

– Szokásos én – mondta.

– Örülök, hogy láttalak.

– Én is nagyon örültem a szerencsének. Hát majd még összefutunk!

Narancsos csokoládé

Február 14., New York–Budapest repülőt, hajnali 4,
valahol a felhők felett

– Kérjük utasainkat, kapcsolják be biztonsági öveiket, és figyeljenek annak az életnek a pillanataira, amely maga is csak egy pillanat – hallatszik a pilóta hangja a fejem fölötti hangszóróból. Mellettem egy középkorú középszerűség ül, akinek nincsenek ellenségei, csak barátai, de azok is mind utálják. Tipikus amerikai arc, akit elég egyszer látnunk, hogy azonnal el is felejtünk.

Gábort szeptember elején láttam utoljára. Az indulás előtti estén elmentünk vacsorázni, másnap pedig már úton voltam New Yorkba az egyetemi külföldi félévemre. Rossz helyen és rossz időben ismerkedtünk meg. Nem akartunk összejönni, mert már az augusztusi találkozásunkkor tudtuk, hogy én pár hét múlva világgá megyek. Ő tudta, ha madarat akar szeretni, égboltnak kell lennie, nem kalitkának. Abban maradtunk, ha még a februári hazatérésemkor is érdekelnék egymást, adunk magunknak egy esélyt.

Már csak pár óra és kiderül. Az utolsó üzenetem ez volt neki:

„Mélyen Tisztelt Uram! Három nap múlva, február 14-én fogok megérkezni. Amennyiben ön még mindig érdeklődést mutat irányomba, és szeretné megragadni a dátum és a helyzet giccsességét egy párkapcsolat kezdetére, kérem, fáradjon ki elem a Liszt Ferenc Repülőtér 2A termináljára a jeles napon.”

Mások becézgetik, mi megtiszteljük egymást. Az esküvőnk után úgy fogok neki sms-eket írni, hogy „Tisztelt Férjem!” Most kapok észbe, hogy együtt sem vagyunk még hivatalosan, én meg ilyeneken gondolkodom. Mi lesz, ha nem jön ki a reptérre, lehet, hogy már rég elfelejtett, minden nap másik tinderes kislánnyal volt együtt. Fél perc alatt összeszed egyet.

Kavarognak bennem az érzések, emlékek, gondolatok. Egyik legnagyobb álmom volt felmenni az Empire State Building tetejére.

Amikor ott voltam és meghallgattam Frank Sinatra *New York, New York* című dalát, úgy éreztem, ezért érdemes volt élni, egyetlen dolog bántott csupán: milyen jó lett volna a legszebb pillanatot együtt átélni, ha megcsókolhattam volna. Lehet, egyszer még eljutunk kettesben is, ha most ott vár rám a reptéren.

A pilóta hangja újra szól. Nemsokára megérkezünk.

Leszállás után alig bírok állni a lábamon, úgy félek. Jobban, mint tizennégy éves koromban az első csókom előtt. Várom a bőröndöm.

Őszintén megfordul a fejemben, hogy hagyom a táskát a fenébe, úgylis csak elnyűtt cuccok vannak benne. Kirohanok, hogy egy perccel előbb láthassam, ott van-e.

Egy örökkévalóság után megjelenik a reptéri dolgozók kíméletlen dobálásától megviselt koffer. Már suhanok is, pont olyan kecsesen, ahogy egy hatalmas hátizsákkal és egy húszkilós bőrönddel kecsesen és elegánsan lehetséges. Magyarul, mint egy elhasználdott felmosórongy.

Kilépek az automata ajtón. Filmbe illő jelenet: mindjárt kiderül, hogy a másik főszereplő méltóztatott-e megjelenni a forgatáson.

Nem látom sehhol. Már kezdek összetörni. Egész végig az éltetett, hogy ha hazaérek, talán újra érezhetem azt a csókot, ami még a narancsos csokinál is finomabb. Pedig attól nem sok finomabb dolog létezik a világon.

Remegő kézzel, kékülő ajkakkal, lázas forróságban, mégis hidegrázva bekapcsolom a mobilomat. Aktiválom a magyar telefonszámomat. Az amerikai kiveszem, kettétöröm és úgy szorítom az öklömben, hogy belevágjon a tenyerembe. Teljesen megsemmisülve érzem magam. Nem ilyen hangulattal szoktak hazatérni az emberek egy külföldi félév után rég nem látott otthonukba. Szívösszetörés pont Valentin-napon. Ilyen is csak velem történhet.

A gondolatáradat pár másodperc alatt játszódik le a fejemben, mikor a telefonom pittyegése szakítja meg az önsorsrontó agyjárásomat. Üzenet tőle. Nem merem megnyitni. Ahogy bámulom a telefonom képernyőjét, valaki megszólít.

– Na, mizu, világjáró, megérkeztél?

Ő az.

Az sms szövege ez volt: „Ne haragudj, kések pár percet. Dugóban állok. Rohanok, ahogy tudok.”

– Üdvözlöm a mélyen tiszteltet! – fordulok oda a világ legszélesebb mosolyával.

78 Újra érzem a narancsos csokoládé ízét.